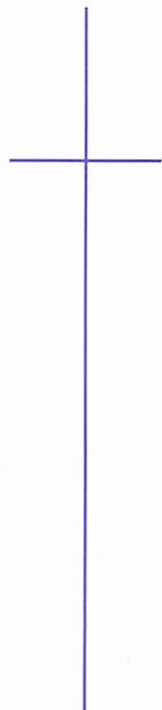
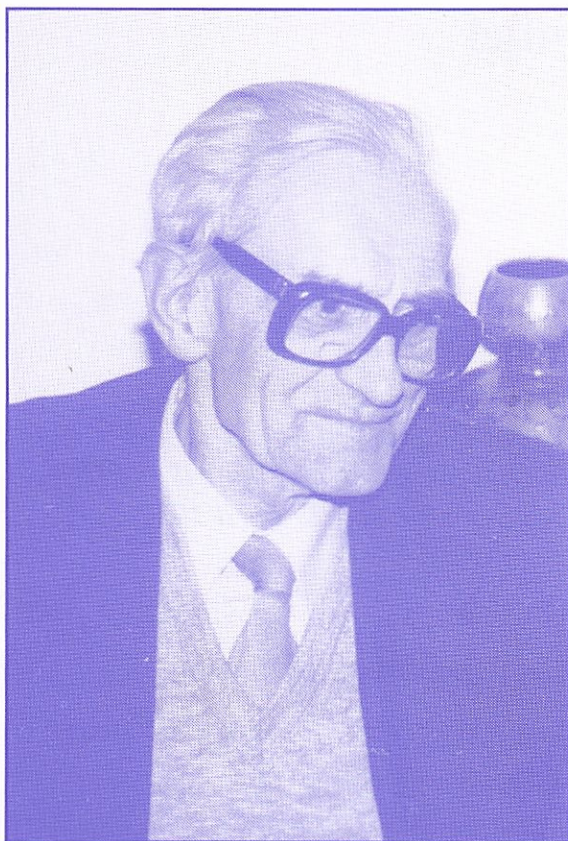

Van Hecke

**Op zondag 22 oktober 2000
overleed in ons huis van
Hoboken
onze medebroeder**

Theophiel Bingé

salesiaan-priester van Don Bosco

BINGE Theofiel

Hij was 80 jaar.

Geboren te Evergem op 24 juni 1920

Eerste professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1944

Eeuwige professie te Oud-Heverlee op 30 april 1949

Priesterwijding te Oud-Heverlee op 27 april 1952

1943-1944	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1944-1946	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1946-1948	Sint-Denijs-Westrem	leraar-opvoeder
1948-1952	Oud-Heverlee	theologie
1952-1954	Kortrijk	leraar-opvoeder
1954-1961	Hechtel	leraar-opvoeder
1961-1964	Kortrijk	leraar-opvoeder
1964-1968	Hoboken	onderpastoor
1968-1973	Beveren-Waas	onderpastoor
1973-1994	Zelee (Durmen)	pastoor
1994-1997	Sint-Denijs-Westrem	op rust
1997-2000	Hoboken	op rust

Hij overleed op 20 oktober 2000.

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders, mijnheer de deken, parochianen van de parochie van Zele-Durmen en goede vrienden van mijnheer Bingé,

Het plotseling heengaan van Fiel heeft ons allemaal diep getroffen. We wisten wel dat zijn gezondheid de laatste weken steeds verder achteruitging, maar niets liet vermoeden dat hij ons bij verrassing zou ontval-
len.

De eerste lezing laat ons bijzonder goed aanvoelen wat hij als Parkinson-patiënt heeft doorgemaakt. Hij heeft gevochten tegen zijn ziekte. Ze belette hem evenwel niet steeds intens betrokken te blijven op het reilen en zeilen in de gemeenschap, in onze provincie, in onze Kerk en in de wereld.

Het evangelie geeft ons in een mooie beschrijving hoe Fiel heel zijn leven geweest is: een goede herder, die

zich tot het uiterste gegeven heeft en begaan was met het geluk van de hem toevertrouwde kudde.

Typerend voor een goede herder is dat hij hen die aan zijn zorgen zijn toevertrouwd, niet in de steek laat. Een huurling gaat op de loop wanneer het moeilijk wordt. Een echte herder blijft op zijn post.

Fiel is steeds trouw op post gebleven in de verscheidene taken die hem werden toevertrouwd. In moeilijke tijden liet hij zijn mensen niet in steek. Hij riep ze zelfs op om zelf een goede herder te zijn voor elkaar, anderen te behoeden voor verdriet en elkaar niet los te laten wanneer de liefde een offer vraagt.

Een andere typische trek van een goede herder is dat hij allen die aan zijn zorgen zijn toevertrouwd, bij name kent. Dat wil zeggen: dat hij ze écht kent.

Als leraar kende Fiel de jongens van zijn klas; en later kende hij de mensen van zijn parochie door en door. Ze konden ook steeds bij hem terecht in hun eigenheid.

Goede herders schrijven nooit iemand af. *'Ik ben de deur voor de schapen'* zegt Jezus. Hij telt ons één voor één en iedereen telt mee bij Hem.

Net als schapen zijn we kwetsbaar en hunkeren we naar grazige weiden. We zoeken allemaal graag veiligheid bij elkaar, geborgenheid bij iemand die ons door en door kent. We willen ook geteld worden, één voor één gekend worden. We zoeken naar een luisterend oor, een weldadige stem, naar een herder met een hart.

Dat alles was Fiel als salesiaans priester voor zijn mensen.

Zijn herderlijke eigenschappen, zijn enorme werkracht en zijn gedrevenheid vinden hun oorsprong in het ouderlijk gezin te Evergem, waarin hij op 24 juni 1920 als vierde van 7 kinderen geboren werd. Zijn ouders waren diep gelovige mensen. Als kleermaker was vader 'Filipke' een zeer goed gekend en geliefd figuur in het dorp. Moeder deed met veel zorg het huishouden en zorgde voor het goede onthaal van de vele mensen die over de vloer kwamen.

Reeds op 14-jarige leeftijd maakte Fiel als bakkersgast kennis met de harde wet *'te moeten werken voor het dagelijks brood'*. Als kajotter werd hij diep aangegrepen door de roep van Cardijn: *'Elke arbeider is meer waard dan al het goud van de wereld'*. In stilte groeide bij Fiel echter het verlangen om priester te worden. Door tussenkomst van een parochiepriester zette hij op 19-jarige leeftijd de stap naar de Late Roepingen te Kortrijk, waar hij Don Bosco en de salesianen leerde kennen. Bij hem groeide de overtuiging dat het leven als salesiaans priester zijn weg was om gelukkig te worden en anderen gelukkig te maken.

Op 24 augustus 1943 deed hij zijn intrede in het noviciaat te Groot-Bijgaarden. Na twee jaar studie filosofie in Farnières, werd hij voor twee stage-jaren benoemd in het voorbereidende jaar van het college te Sint-Denijs-Westrem, waar hij leraar en internaatsopvoeder was.

Omdat hij late roeping was, mocht hij al na het tweede jaar stage zijn studie van de theologie aanvatten te Oud-Heverlee, waar hij op 27 april 1952 tot priester werd gewijd, tot grote vreugde van zijn ouders, broers en zussen.

In de maand augustus van dat jaar werd hij als leraar-opvoeder benoemd in de humaniora te Kortrijk, twee jaar later te Hechtel, en na zeven jaar opnieuw in Kortrijk voor drie jaar. Als zijn oud-leerling herinner ik mij persoonlijk zijn enorme werkkraft. Zijn gestencilde bladen, van boven tot onder gevuld, heel dicht op elkaar getypt, en zijn vele werkopdrachten spoorden ons aan ook hard te werken. Als assistent in de studiezaal duldde hij niet dat we onze tijd verprutsten met onbenulligheden. Tijdens het spel en bij de werkzaamheden met zijn zogenaamde 'bezemclub' was hij de grote animator, die ons wist te begeisteren. Ondanks zijn kordaat en streng optreden was hij door de meeste leerlingen geliefd. Een oud-leerling die momenteel in Canada woont, typeert Fiel heel mooi. Ik citeer: *'Mijnheer Bingé was mijn leraar van de derde Latijnse te Hechtel. Vlug als de wind, had hij geen tijd te verliezen, geen nutteloze zaken op te lossen. Hij ging altijd naar het essentiële met een onbeschrijflijke edelmoedigheid. Hij wandelde niet, hij liep, soms zelfs met een rug, krom van de reumatiek. Hij sprak weinig over het goed te doen, hij deed het. Met vele anderen heeft hij mijn jeugd vorm gegeven met zijn gevoelig denken, zijn verstandige gevoelens en zijn eigen manier om dat alles in praktijk te brengen. Dank u Fiel'*.

Na een onderwijsloopbaan van veertien jaar werd Fiel op 48-jarige leeftijd gevraagd zich te engageren in de parochiepastoraal: vier jaar als onderpastoor te Hoboken, vijf jaar als onderpastoor te Beveren-Waas en negentien jaar als pastoor van Zele-Durmen.

Voorals in deze H. Hart-parochie van Durmen, waar hij het langst gewerkt heeft, zijn door zijn werkkraft en met de medewerking van zijn parochianen wondere dingen gebeurd. Zijn onvermoeibare inzet resulteerde in het behoud van de parochieschool en de bouw van een mooie kerk en een aantrekkelijk parochiecentrum. Dank zij vele omhalingen en activiteiten (toneel, diamontages, goochelavonden, concerten, Vlaamse kermissen e.d.m.) slaagde pastoor Bingé erin de bouwwerken, die slechts gedeeltelijk werden gesubsidieerd, in korte tijd volledig af te betalen.

Het parochiale leven wakkerde hij aan door de combinatie van vernieuwing en herwaardering van traditionele elementen, wat beloond werd door een stijgend kerkbezoek. Voor Fiel was geen enkele inspanning te veel, als zij maar de parochie en de pastoraal ten goede kwam. Niet aflatend was ook zijn inzet voor de steeds opnieuw bedreigde parochiale school. Jaar na jaar smeekte hij de Durmenaren om toch hun kinderen ter plaatse te houden, en lange tijd ging hij zelf, dag in dag uit, met zijn busje kinderen ophalen, om het vereiste aantal leerlingen te bereiken.

De laatste jaren ging de gezondheidstoestand van Fiel fel achteruit. Met spijt in het hart schreef hij op 13 mei 1994 een brief naar Monseigneur Luysterman, waarin

hij wegens gezondheidsredenen zijn ontslag vroeg als pastoor van Zele-Durmen. Op 17 mei verleende de bisschop hem eervol ontslag. Hij schreef: *'Beste Theo, ik ga akkoord dat u omwille van gezondheidsredenen ontslag neemt als pastoor van de H. Hart-parochie te Zele-Durmen en met pensioen gaat.*

Bij deze gelegenheid wil ik u oprecht danken voor uw jarenlange inzet in de parochiepastoraal. Gedurende 19 jaar zijt u op deze parochie voor velen een steun geweest.

Mochten nog vele jaren van welverdiende rust uw leven in dienst van de Kerk en van ons bisdom bekronen. Met een hartelijke groet'.

Het afscheid nemen van zijn geliefde parochie viel Fiel heel zwaar. Aan de deken van Zele en aan enkele mensen van de parochie heeft hij het verlangen uitgedrukt op het kerkhof van Zele-Durmen begraven te mogen worden, hetgeen straks ook zal gebeuren.

Het afscheid van hun pastoor viel ook zwaar bij de mensen van Durmen, die hun sympathieke, altijd vriendelijk groetende pastoor met de camionette in het Zeelse straatbeeld moesten missen.

Op een bewonderenswaardige wijze heeft Fiel zich in onze gemeenschap van Sint-Denijs-Westrem kunnen aanpassen. Door jong en oud werd hij graag gezien.

Met de jaren verergerde zijn ziekte van Parkinson, waardoor hij steeds meer hulpbehoevend werd. Het kostte hem opnieuw veel moeite om na drie jaar Gent de overstap te maken naar ons verzorgingshuis te Hoboken. Ook de medebroeders zagen hem niet graag vertrekken.

Dank zij de goede verzorging en de genegenheid die Fiel er mocht ervaren voelde hij zich vlug thuis in Hoboken en hij was enorm dankbaar voor alles wat onze medebroeders, de dokter en het verplegend personeel voor hem deden.

Fiel is steeds intens verbonden gebleven met zijn familie, van wie hij hield. Zijn werk heeft hem altijd zodanig in beslag genomen dat het aantal bezoeken eerder beperkt bleef en de laatste jaren van zijn leven kon hij zichzelf niet meer verplaatsen. Hij was blij en dankbaar met familiebezoek. Hij bleef met veel interesse ieders verhaal beluisteren en hij leefde mee met de vreugde en het verdriet van zijn familie.

Fiel was een salesiaan in hart en nieren. Hij heeft zijn godsverbondenheid niet alleen beleefd in zijn toegewijde inzet voor jongeren en gewone mensen, maar ook in gebed. Hij was niet alleen een werkende, maar ook een biddende medebroeder, trouw en stipt, ook in de stilte van zijn kamer.

In deze viering danken wij de Heer voor de salesiaanse spirit en de goedheid die van Fiel is uitgegaan, voor zijn leven dat vele rijke vruchten heeft voortgebracht. Wij geloven dat hij nu mag delen in de vreugde van de verrijzenis.

Met dankbaarheid en met eerbied spreek ik de woorden uit die Fiel zelf geschreven heeft en die we kunnen lezen op zijn gedachtenisprentje.

*Vader, wij danken U met gans de familie
voor mijn uitverkiezing tot het priesterschap.
Vader, ik dank U voor het goede dat ik
met uw genade mocht verwezenlijken.
Ik dank mijn medebroeders in het priesterschap,
alle mensen en de jeugd voor hun medewerking.
Vader, ik vraag U vergiffenis voor
al mijn fouten en tekorten.
Ik vraag vergiffenis aan iedereen die ik,
onvrijwillig, zou kunnen gekwetst hebben
of pijn zou hebben gedaan.
Vader, aanvaard mijn lijden en dood
voor al degenen die U verlaten hebben:
dat zij zich oprecht mogen bekeren.
Dierbaren, bid en zing in dit dankoffer,
dat de Heer mij genadig weze.
O.-L.-Vrouw, blijf uw priesters, uw kloosterlingen,
onze gezinnen en onze jeugd beschermen.*

Piet Palmans
Provinciaal

Sint-Denijs-Westrem, 27 oktober 2000

